

1
Doragå den 22 Nov. 1884

4. Lilla färd-
rättan den 28.
27 följande
den 28. och 29.
upprättade den 28?

Min kärleksfulla fader

19° C. kl. 3 p.m. Men, hvad vore vär-
me, om den motsats icke finnes?

Det förefinnes en märkvärdig öfver-
ensstämmelse mellan de rent

fysiska företeelserna och för-
hållanden ^{eller psykologiska} mellan

huru är hon icke kall, denna

meniska, som tager mer

än hon ger — och hvilken

värme sprider ej hon,

som fordrar intet, men

ger allt? Och hvarföre kä-

nes jernet vid beröring kallt?

Hvarföre varmt? Det förva

tager mitt, det senare gifver

mitt. Endast det ett lika utbytte

förefinnes, försvinner skil-

friska original. Mycket till min
stran på my kraft. Minns denna stund. En och samma helhet i vilken man.

huru är hon icke kall, denna
meniska, som tager mer
än hon ger — och hvilken
värme sprider ej hon,
som fordrar intet, men
ger allt? Och hvarföre kä-

inaden, och lifvet upphör i
dens af oss kända former.

Detta framtöder ^{dock} alltid viint
på ett annat område, i en
högre utveckling, ty det är
ju endast en öfvergång.

För att kunna bedöma sår-
ning, måste ^{man} känna dess mot-
sats. För att veta huru rätt
är, bör jag bekantas med
orätt. Det goda träder i
sitt rätta ljus först i bred
med det onda. Detta lär oss
vår erfarenhet. Och den säger
oss derjemte, att vi icke få ryg-
ga tillbaka för det onda, det
orätta och det osanna, utan
träda det deru in på lifvet
med öppet och skarpt vapen.
Kunde sårning besegras af
osårning, i den utkallande
kampen, så vore det icke

En kungä eller denna skrivning. Officiell den "Nya Trallboken"
och helas välkommen i det hem. Jag önskar att den inläse öfver

eftersträfvare på den publicistiska banan. Komma trötta till.
Sanning. Kunde det sätta öfver-
vinas af orätt, i strid på lif
och död, då vore det icke rätte.
Likaså skall det goda öfver-
leva det onda och segrande
gå ur striden, der den öppet
kampas. Det är från denna
synpunkt jag betraktat den
Strindberg'ska frågan. Må han
"sparka omkull", "ripa ned", "sär-
a" och "förhåna"! — ingen har vårat
ulsat för sådant än Kristus själv,
och Han lever dock. Strindberg
går fri, och mobben jublar!
Detta är ögonblickets frihet och
Ständens jubel! De rättänkandes
sorg är af äldre datum och af
varaktigare slag — icke en sorg
öfver bratt "mot gällande lag", ty
hurd är "lag"! — denna lag: ett ofull-
komligt verk, såsom allt mänskligt —
nej, sorgen gäller det ondas

skenbara seger. J. V. S. säger
om jag minnes rätt - i sin stati-
lär: af två stridande går den
besegrade oftast med vinst
ur kampen striden. Stridberg
är af juryn fri förklarad.
Han är nu mera beundad än
förr: han är prästens slaf.
De "rättänkande" kända sig slagna,
besegrade (?), öfverrunna (?), de hafva
i trängnaden med, de hafva icke
fördömt, de hafva icke svikit
sin tro därför, att de gifvit
mannen åt mobben, som
fortral honom - nej, de haf-
va tystat mannen på honom,
som tillhills saknat luft i sina
lungor och nu fått deca dricka
Svällvägorprästens jibel. Hans
publicistiska verksamhet på den
väg, han inlagit, torde med
detta vara slut. Han måste

Skönlitteratur och publicistik är en och samma sak. Han högst uppmärksam och han för-
tyllt det. Han påbörjat jupen icke fatt. Måtte han

Stridberg är en riktig. Allt som han gör är bra. Han är en riktig. Han är en riktig.

(22. XI. 1884)

2.

om han vidare vill bli hörd
vända på annan lag. Pöbeln
kan dock inte i längden tillfred-
ställa den, som verkligen söker
sanning. Och Strindberg säger
sig söka sanning. Jag sympati-
siserar med Strindberg: i hans
strifvan att reformera, inte
i att smutskastas. Jag önskar
läsa hans "Giftas"; inte för att
njuta af hans hän och smä-
delser, men för att behålla det
goda, der möjligen ingår. —
Men, du har rätt, min käre
fader; "det det bör så bör det
för mig". Enligt min vilja —
för att inte säga något bättre
vetande — är jag nu "absolutist".
Jag har kämpat en svag kamp
för måttlighet och är blifven
begerad af "arbetare", de
der pröfvat mera än jag af
de starka dyckerna förderf.

Om denna kortfattade berättelse om afvenandets förhållanden

De ha ej mod, ej kraft att gäfi-
enden på lifvet: de känna sin
svaghet och önska slippa
fientarens åsyn: de våga ej en
öppen kamp. Detta får dock ej
tolkas som feighet, ty feig är
ej den, som känner sig styr-
ka - lät vara svaghet. Att ka-
sta sig i striden utan rustning, vo-
re tvärtom öfvermot. Jag för-
står den - jag tror mig åtminstone
göra det: de vilja "rusta" sig.
Jag tror att far själv hade blif-
vit begravd, om de hört den
& hört med hvilken värme och
vältalen de försvarade sin
sak och bemött hvarje an-
dragande af mätlighetsvänner.
Jag någades öppet erkänna att
jag kände mig begravd, och önska
de avsluta mig till dess abso-
lutitet, då det ju gällde, att
rycka 'drunkaren från krogen'.

för våra kritikare: Det var väl ett att höra dessa rop
uppfattat: Tankarna och att beklagat vid påständerna i den smula

och återskänka hemmet dess fa-
der, mot den ringa försäkelsen,
att icke kunna bjuda vännen
ett glas - sprinkligt vin, eller en
snaps vid ett smörgårsbord.

Drufvans saft förbjödes inge-
der den är äkta. Och sådan är
den säkert i drufvan själv.

Drab. Frälsaren förliknar sig visst
ljum vid vidträdets stam. Men

det är icke genom trädets stam,
våra viner blifvit sprinkliga.

Och icke heller är det förlyt, att
det vin, som Frälsaren drack
var sprinkligt? Lådan vin,
^{som jag drack}

drickes ännu i dag af den,
som själv odlar ^{drufvans saft} och icke tänker
på afyttring i någon större skala.

Nordens rätta vin är saften
ur våra vinbär. Rättan-
vänd och beredd, kan den, ätman
stone i maten ersätta den ut-
tänkska, oftast förfälsade vännen.

Falsman i
borgmästarens
hott
ett
florant
skof

Från Anna H. har jag fått en lapp
eftermäning, den hon förebrår
mig, att jag skulle hafva afsagt
mig någonting för helren nöd-
vändigt. Men hon minstager sig,
såsom så många annan. Erfä-
renheten talar ingalunda för våra
vinnens helsobringande kraft.
Tvåtolva ser man ofta motsatser.
Ja borde väl skriftligen berösa
henne. Men jag sparar hennes
bref, och skall vid tillfälle bevi-
ta hennes påstående punkt för
punkt. Hvad jag verkligen kommer
att sakna är nöjet att i ett
sällskap tömma ett glas, att
vid glast lag ^{dricka} trycka vinnens
glas, att helra mina gäster
vid en föruilje fest, som sedan
hos oss kommer i fråga. Ty att
bryta mot ett så oskyldigt bruk,
hade jag icke velat, för egen del.
Drufvans saft skall dock icke saknas

En lapp har jag fått från Anna H. den hon förebrår mig, att jag skulle hafva afsagt mig någonting för helren nödvändigt. Men hon minstager sig, såsom så många annan. Erfarenheten talar ingalunda för våra vinnens helsobringande kraft. Tvåtolva ser man ofta motsatser. Ja borde väl skriftligen berösa henne. Men jag sparar hennes bref, och skall vid tillfälle bevi- ta hennes påstående punkt för punkt. Hvad jag verkligen kommer att sakna är nöjet att i ett sällskap tömma ett glas, att vid glast lag dricka trycka vinnens glas, att helra mina gäster vid en föruilje fest, som sedan hos oss kommer i fråga. Ty att bryta mot ett så oskyldigt bruk, hade jag icke velat, för egen del. Drufvans saft skall dock icke saknas

(22. XI. 1884)

3.

vid sådana tillfällen, der brist
på vin kunde trycka sinnet.
Det heter om dit öga är ljus
förarselse, så synd det ut."
Och det fordras äfven, att älsta
nåttan som sig själf. Om som
mitt, visserligen både mätliga
och oftast oskyldiga njutande af
starka varar, framkallar behof
hos arbetaren, som ser eller hör de
om — dessa otaliga toddy glas, som
endast till tillförför förtärda
på vårdhusen, och dessa ölflaskor
och snaptar på våra utskänk-
ningsställen, hvilka framkalla be-
hof och öfverflöd, vill jag ej tala om.
— ifrå, som jag sade, äfven ett
mätligt och oskyldigt njutande af
spritdrycker i de förmögnes eller
behållnes hem, framkallar behof
deraf hos arbetaren och manar
honom till kroger, från hemmet
från maka och barn; är det då
icke min skyldighet att slita

med en smula billig rätson?

Detta förargeliga åkande bruk,
 ifrån mig, att visa, det äfven
 jag kan undvara, hvad han icke
 borde få. "Är äfven du så uslig,
 att bräuvin smakar" yttrades
 en gång af en prost till en af hans
 underhafvanden. "Inte skulle
 jag dricka bräuvin, om jag hade
 råd, såsom prosten, att dagligen
 vid mitt middagsbord ha öl och
 vin" blev svaret. Och från den
 stunden är prosten absolutist.
 Jag önskade det finnes många
 sådana prostar. Detta voro
 en predikan, som verkade mig
 "dubbel mot tomta fraser".
 Men jag märker att det här ut-
 för, såsom med Meernans
 liberalism. Jag sändas
 vända, innan jag styr på gräns.
 Men här mötes jag af den
 otviffliga fernomanin. Jag
 gillar icke Public Wred. Men
 jag gillar icke heller U. Suominen.

att icke skrämmas de neutrala-tyf vilje säga: de skrekas
som försvarar de olika fordringar-
na, på honom och Serlackius. Vågen
fordrar icke ett föredrag, icke heller
ett offentligt försvar af disputatio-
nen, på finska. Vågen fordrar
endast förmåga att föreläsa
på finska och att ge de studerande
tillräckande på detta språk. Säkert
är att R.W. ejer denna förmåga,
i högre grad än, hvad ett formult
föredrag kan ådagalägga. Och då
han åtades att visa denna sin
kunskap, hade han bort göra det
så, som af vederbörande berättades.
Men han styrde sig rakt på grunden!
Ror i lå, klart att vända! Säk-
des till Finland. Pappa är be-
red på sinna illusioner. Jag
befarar, att Meurman spelat
ett stort puss, om och emot be-
sökning. Men är Forsell lika
klak, som han är sluf, så spelar
han Meurman och hela den i
ovisshet väfvande allmänheten

ett ännu större nytt och gör
af tidningen, hvad Meurman
visserligen profeterat, men
minst af allt önskat, ett nytt
dagblad med undantag af
dens skriftliga hållning och
sväfvande grundsatser i
allmänhet. Ett morgonblad
behöfva vi icke. Detta kommer
att uppgå i Mesi Suometar,
hvars läsarekrets betydligt ut-
vidgats på Morgonbladets
beckostnad. Ett dagblad der-
mot behöfva vi, för den del
af publiken, och den är icke liten.
Som icke läser N. Pr. eller åtmin-
stone & tyllar den sak, för
vilken den kämpar, och som
idu heller nu redan är beredd
för den oenighet i språkför-
hållanden, fennomanerna och
h. s. bearbeta. Det vore i sanning
ohälsakt att af Finland göra ett
fennomanskt organ af skil-